

Azië 9 Reisverslag Noord-Thailand en Laos

Mijn laatste verslag eindigde ik bij de tweedaagse conferentie over bilaterale en regionale vrijhandelsverdragen, die zeer negatieve effecten voor ontwikkelingslanden kunnen hebben wanneer deze worden afgesloten met ontwikkelde landen als de VS en de EU. Een verslag van deze conferentie heb ik (destijds) bijgevoegd.

Noord-Thailand

De reis naar Chiang Mai begon met anderhalf uur Bangkok, deze metropool met meer dan 6 miljoen inwoners, is uitgegroeid tot de qua verkeer minst begaanbare stad die ik ooit heb gezien. Ook busreisjes in de binnenstad kunnen namelijk gemakkelijk drie kwartier tot een uur duren, door de enorme verkeerschaos. Waar in steden als Hanoi het grootste gedeelte van de bevolking zich voortbeweegt op brommers waardoor een goede doorstroming mogelijk is, is Thailand duidelijk in de fase van de auto beland, die nou eenmaal meer ruimte in beslag nemen. Ik sliep nauwelijks in de nachtbus, omdat wat Israëli heel gezellig hun cassettebandjes afspeelden, terwijl de rest wou slapen. In Chiang Mai werden om een uur of 5 s'morgens een stuk buiten het centrum bij een Guest House gedropt, die duidelijk afspraken had gemaakt met de busonderneming. Evenals wat Japanners had ik hier weinig zin in en we vertrokken een uur later met een pickup-taxi naar het centrum. Omdat mijn visum van twee maanden bijna was verlopen, besloot ik de volgende dag direct naar Chiang Rai door te reizen op weg naar de grens met Laos.

Chiang Rai is de hoofdstad van het Thaise gedeelte van de beruchte Gouden Driehoek, het grensgebied met Birma en Laos waar van oudsher veel opium geteeld wordt door de verschillende inheemse bevolkingsgroepen. In deze stad is vooral het Hilltribe-museum de moeite waard. Er is veel informatie te vinden over deze verschillende volkeren, waarvan een deel de laatste 200 jaar vanuit China, Birma en Tibet naar deze streken is getrokken.

Noord-West Thailand, behoorde eeuwenlang tot het Lanna-koninkrijk, waartoe ook Noordwest Laos, Noordoost Birma en Xishuangbanna (Zuid Yunnan in China) behoorden. Het gebied werd ook een aantal keren ingelijfd door Birma, en is pas sinds 1775 onderdeel van Thailand.

Onafhankelijk van de huidige grenzen bewegen verschillende inheemse bevolkingsgroepen zich door het gebied. Zo zag ik mensen van de Akha-stam en de Thai Lu-bevolking die ik 6 jaar eerder ook al in Xishuangbanna gezien had, alleen hebben deze bevolkingsgroepen vaak andere namen afhankelijk van het land waarin ze wonen.

Dit hele gebied is als het ware een aaneenschakeling van dorpjes met steeds weer andere bevolkingsgroepen, met daartussen grotere steden waar zich de 'normale' Thaise en Laotiaanse bevolking gevestigd heeft, maar ook vaak een Chinese minderheid.

Eén bijna geheel Chinees dorp is Mae Salong, hier bevinden zich mensen die tijdens de communistische revolutie van Mao naar Thailand gevlucht zijn. Zij behoorden tot de Kuomintang die de oorlog in 1949 van Mao verloren, hun leider Chiang Kaishek vluchtte destijds met een groot deel van zijn troepen naar Taiwan. Mae Salong ligt vlakbij de Birmese grens en is een mooie basis om dagtochten te voet of met een brommer te maken door de inheemse dorpjes. Ik bezocht vooral Akha, Lisu en Lahu-dorpjes, en kwam terug met kilo's inheemse kleren die ik in de dorpjes kocht. Ook opvallend zijn de vele theeplantages, waar vooral de Akha en Lisu als landarbeider of eigenaar op werken. Ik mocht (in ruil voor foto's) de Akha nog even meehelpen met de terrasbouw van een nieuwe plantage. Het bos was net verbrand en gekapt, en nu werd door een groep van zo'n 25 mannen en vrouwen, de helling bouwklaar gemaakt.

Onder aan de helling ontmoette ik een Chinees die het graf van zijn grootvader kwam bezoeken en me wat thee gaf. Traditioneel begraven de Chinezen hun mensen namelijk op hellingen buiten de stad.

In Mae Salong had ik ook weer eens een warme douche een weldadige traktatie die ik een half jaar had moeten missen. Zelfs in de meest tropische temperaturen was het me namelijk nog steeds niet gelukt om aan die eerste koude straal uit een douche te wennen.

De Gouden Driehoek

Vanuit Chiang Rai maakte ik met een Akha-gids een tocht door de Gouden Driehoek op mijn gehuurde brommer. Hij reed het eerste stuk, maar al gauw viel mij zijn van alcohol doordrenkte adem op, ook reed hij wat minder stabiel. Alles ging toch goed, en onze eerste stop was een Akha-dorp waar hij wat mensen kenden. We werden uitgenodigd voor wat rijstwijn en wat eten, het bleek onder andere hondenvlees te zijn. Het is geen aanrader, en gelukkig had ik al een goed ontbijt gehad dus at ik niet al te enthousiast mee.

We bezochten ook een Lahu-dorp waar de mensen christelijk zijn, en net de heilige mis aan de gang was. Zij hebben in tegenstelling tot de Akha meestal gewoon westerse kleren aan. Via een stop bij een Thaise legerpost aan de Birmese grens, waar ik opvallend gemakkelijk een kijkje mocht nemen, gingen we op weg naar Mae Sai. Onderweg viel op dat aan de Birmese kant van de grens de houtkap nog veel destructiever is aan de Thaise kant, waar houtkap officieel verboden is. Veel hout wordt dan ook over de grens gesmokkeld. De gids wou nog even naar Birma lopen om met wat vrienden opium te gaan roken, maar ik kon hem overtuigen dat we in verband met de tijd toch beter door konden rijden.

Mae Sai is het Thaise deel van een grote stad met aan de andere kant van de rivier het Birmese deel, Tachileik genoemd. Expats die voor jaren in Noord-Thailand blijven, gebruiken deze plaats vaak om hun visa te verlengen; een uurtje Birma en je krijgt weer een nieuw visum voor Thailand. Het is één grote marktplaats, met zeer goedkope goederen onder andere afkomstig vanuit China. Een verrekijker kostte 7 Euro, een elektrisch scheerapparaat (op batterijen) 1,20 Euro. De kwaliteit was niet echt je van het, maar dit apparaat kwam toch goed van pas omdat ik mijn gezicht, met twee andere Aziatische apparaten, niet echt glad kon krijgen. En nat scheren, hoe milieuvriendelijk ook, heb ik ook nog steeds geen goed alternatief gevonden.

De eigenlijke Gouden Driehoek is het drielandpunt iets verder naar het oosten, waar Thailand, Birma en Laos aan elkaar grenzen. Op dit punt loopt de Nam Sai-rivier in de Mekong rivier, die dit jaar een historisch laag dieptepunt heeft bereikt. Dit ligt naast aan de uitzonderlijke droogte aan de Chinese overheid die grote waterdammen heeft aangelegd op haar grondgebied. Op dat moment (februari 2004) was scheepsvaart bijna onmogelijk, en klaagden veel boeren benedenstrooms over gebrek aan water, en de vissers over een drastische achteruitgang van de visvangst. De Golden Triangle wordt nu uitgebouwd tot een toeristische attractie, over een paar jaar zal het uitzicht over de rivieren wel onmogelijk gemaakt worden door hotels. Nog wel het bezoeken waard is het 'House of Opium', waarin in wordt gegaan op de geschiedenis, de teelt, het gebruik en de handel van dit verdovende middel. Het is een uiterst lucratief gewas om de inkomsten uit landbouw wat op te vijzelen, en daarnaast is het te gemakkelijk te telen op arme gronden. Het blijkt dat er vooral onder de Akha veel verslaafde mannen zijn. De teelt van opium, wat de grondstof voor heroïne is, is in Thailand verboden, maar de smokkel uit de andere landen gaat gewoon door.

Laos

Via Chiang Khong bereikte ik de grens met Laos aan de andere kant van de Mekong. De Thaise douanebeambte fleurde mijn dag op door me een hand te geven, en te complementeren met het feit dat ik precies mijn 2 maandse visum had volgemaakt. Via een klein bootje staken we de Mekong over naar Huay Xai, waar als eerste het geld wisselen op het programma stond. Het gemakkelijke leventje het laatste half jaar met ATM's en geld uit de muur, was weer voorbij. Het gemakkelijkste is om cash Thaise Baht mee te nemen voor je gehele verblijf, die je dan omwisselt in Laotiaanse Kip. Als je echter teveel tegelijk omwisselt kun je een extra tas voor de pakken aan biljetten aanschaffen, en loop je kans veel geld kwijt te raken aan inflatie. Maar wat klaag ik eigenlijk. Dus even wat positieve verschillen van Laos met Thailand:

Hier hield het reisverslag helaas op. Ben er in 2004 jammer genoeg niet aan toegekomen het verslag van de reis door Laos en de Filipijnen af te maken.